"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ତୁମକୁ ଏଭଳି ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ ଶିଖାଇବା ପାଇଁ ଯାହା ଦ୍□ାରା ତୁମେ ୨୧ ଜନ୍ମର ବାଦଶାହୀ ଅଥବା ରାଜତ୍□ର ସମ୍ପତ୍ତି ନେଇପାରିବ, ଅଟଳ ଅଖଣ୍ଡ ରାଜ୍ୟର ମାଲିକ ହୋଇପାରିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ଗୃହସ୍ଥି ଏବଂ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କେଉଁ ଏକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ବହୁତ ବଡ ଅନ୍ତର ରହିଛି**?**

ଉତ୍ତର**:-** ଗୃହସ୍ଥୀମାନଙ୍କର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ହେଲା ଯେ ଭଗବାନ ନିଶ୍ଚୟ କୌଣସି ନା କୌଣସି ରୂପରେ ଆସିବେ ଏବଂ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ହେଉଛି ଯେ ବ୍ରହ୍ମକୁ ସ୍ମରଣ କରି କରି ବ୍ରହ୍ମରେ ଲୀନ ହୋଇଯିବୁ । ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ବ୍ରହ୍ମରେ କେହି ଲୀନ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ତ ଅମର ଅଟେ, ସିଏ ଲୀନ କିପରି ହେବ । ଭଗବାନ ଯଦି ଆସିବେ ତେବେ ସିଏ ଶିକ୍ଷକ ହୋଇ ଶିକ୍ଷା ଦେବେ । ପ୍ରେରଣାରେ ତ ଜ୍ଞାନ ଦେବେ ନାହିଁ ନା ।

ଗୀତ**:-** ତୁହ୍ମେ ପାକେ ହମନେ....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମିଠା ମିଠା ରୁହାନୀ ସନ୍ତାନମାନେ ଗୀତ ଶୁଣିଲେ । କେବଳ ରୁହାନୀ ପିଲାମାନେ ହିଁ ବାବା କହିଥାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଏହି ଅନାଦି ଅବିନାଶୀ ପିତା ହିଁ ଅବିନାଶୀ ସୁଖ ଦେଲାବାଲା ଅର୍ଥାତ୍ ସିଏ ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା, ତାଙ୍କୁ ସବୁ ବେହଦର ସନ୍ତାନମାନେ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମାମାନେ ସ୍ମରଣ କରୁଛନ୍ତି । କୌଣସି ନା କୌଣସି ପ୍ରକାରରେ ସ୍ମରଣ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଜଣାନାହିଁ ଯେ ଆମକୁ ସେହି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରୁ ରାଜ୍ୟ ଅଧିକାର ନେବାର ଅଛି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ବାବା ଆମକୁ ଯେଉଁ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ବିଶ୍□ର ବାଦଶାହୀ ଦେଉଛନ୍ତି ତାହା ଅଟଳ, ଅଖଣ୍ଡ, ସ୍ଥିର ଅଟେ । ଆମର ସେହି ରାଜତ୍□ ୨୧ ଜନ୍ମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କାଏମ ରହିବ । ସାରା ବିଶ୍□ ଉପରେ ଆମର ରାଜତ୍□ ଚାଲିବ, ଯାହାକୁ କେହି ଛଡେଇ ନେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ କି ଲୁଟି ନେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଆମର ରାଜତ୍□ ସେଠାରେ ସ୍ଥିର ରହିବ କାରଣ ସେଠାରେ ଗୋଟିଏ ହିଁ ଧର୍ମ ରହିବ, ଦ୍□ୈତ ଧର୍ମ ନଥିବ । ତାହା ହେଉଛି ଅଦ୍□ୈତ୍ୟ ରାଜ୍ୟ । ପିଲାମାନେ ଯେତେବେଳେ ଗୀତ ଶୁଣୁଛନ୍ତି ତେବେ ନିଜର ରାଜତ୍□ କରିବାର ଉଲ୍ଲାସ ଅନୁଭବ ହେବା ଉଚିତ୍ । ଏହିଭଳି ଗୀତ ସବୁ ଘରେ ରଖିବା ଉଚିତ୍ ଯେଉଁଥିରୁ ବାବା ଏବଂ ସମ୍ପତ୍ତିର ସ୍ମୃତି ତୁରନ୍ତ ଆସୁଥିବ । ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ତଲ୍ଲୀନ ହୋଇ ରହିବାର ଗୀତ ପାଖରେ ରଖିବା ଉଚିତ୍ । ତୁମର ସବୁ କିଛି ଗୁପ୍ତ । ବିଶିଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କର ତ ବହୁତ ଆଡମ୍ବର ଥାଏ, ତୁମର କୌଣସି ଆଡମ୍ବର ନାହିଁ । ତୁମେ ଦେଖୁଛ ଯାହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ବାବା ପ୍ରବେଶ କରିଛନ୍ତି ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟ କୌଣସି ଆଡମ୍ବରର ଚିହ୍ନ ନାହିଁ । ବସ୍ତ୍ର ଆଦି ସବୁ କିଛି ସାଧାରଣ । ତୁମେ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍□ାରା ଜାଣୁଛ ଯେ ବାବା ହିଁ ୟାଙ୍କ ଭିତରେ - ଆମକୁ ରାଜ୍ୟ ଭାଗ୍ୟ ଦେବା ପାଇଁ ପ୍ରବେଶ କରିଛନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ସାରା ସୃଷ୍ଟିରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯିଏବି ମନୁଷ୍ୟମାତ୍ର ଅଛନ୍ତି, ସମସ୍ତେ ଦେହ ଅଭିମାନରେ ଆସି ଅନ୍ୟାୟ, ଅନୀତି କର୍ମ କରୁଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ ନିର୍ବୋଧ କୁହାଯାଉଛି । ସମସ୍ତଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ତାଲା ପଡିଯାଇଛି । ତୁମେମାନେ କେତେ ବୁଦ୍ଧିମାନ, ବିଶ୍□ର ମାଲିକ ଥିଲ । ଏବେ ମାୟା ଏକଦମ୍ ବୁଦ୍ଧିହୀନ କରିଦେଇଛି, ଯାହାକି କୌଣସି କାମକୁ ଯୋଗ୍ୟ ନୁହଁ । ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଯଜ୍ଞ-ତପ ଇତ୍ୟାଦି ବହୁତ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କିଛିହେଲେ ମିଳୁନାହିଁ । ତୁଚ୍ଛାଟାରେ ଏଣେ-ତେଣେ ଧକ୍କା ଖାଇବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି, ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କହିଦେଉଛନ୍ତି, ଏହା ମଧ୍ୟ କେତେ ଭୁଲ୍ ହୋଇଯାଉଛି । ପିତା ଶବ୍ଦ ବୁଦ୍ଧିକୁ ଆସୁନାହିଁ । ଯଦିଓ କେହି କେହି କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ତାହା କେବଳ ଶବ୍ଦ ଉଚ୍ଚାରଣ କରୁଛନ୍ତି । ଯଦି ପରମପିତା ବୋଲି ଭାବିବେ ତେବେ ବୁଦ୍ଧି ଏକଦମ୍ ଚମକି ଉଠିବ । ବାବା ସ୍□ର୍ଗର ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି, ସିଏ ହେଲେ ସ୍□ର୍ଗୀୟ ଈଶ୍□ର ପିତା ତେବେ ଆମେ କଳିଯୁଗୀ ନର୍କରେ କାହିଁକି ପଡିଛୁ! ଏବେ ଆମେ ମୁକ୍ତି ଜୀବନମୁକ୍ତି କିପରି ପାଇପାରିବା ଏକଥା କାହା ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁନାହିଁ । ଏବେ ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳିଛି । ବାବା ଆମକୁ ଏହି କଥା ସ୍ମରଣ କରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ଯେତେବେଳେ ନୂଆ ଦୁନିଆ, ନୂଆ ଭାରତ ଥିଲା ସେତେବେଳେ ଆମର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ଗୋଟିଏ ମତ ଗୋଟିଏ ଭାଷା, ଜଣେ ହିଁ ମହାରାଜା-ମହାରାଣୀ ଥିଲେ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମହାରାଜା-ମହାରାଣୀ, ତ୍ରେତାରେ ରାଜା-ରାଣୀ କୁହାଯାଏ । ପୁଣି ଦ୍□ାପରଯୁଗ ଠାରୁ ବାମମାର୍ଗ

ଅର୍ଥାତ୍ ବିକାରୀମାର୍ଗ ଆରମ୍ଭ ହେବା ପରେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର କର୍ମ ଉପରେ ସବୁ ନିର୍ଭର କରିଥାଏ । କର୍ମ ଅନୁସାରେ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି ଆଉ ଗୋଟିଏ ନେଇ ଥାଆନ୍ତି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ଏଭଳି କର୍ମ ଶିଖାଉଛି ଯାହାଦ୍□ାରା ୨୧ ଜନ୍ମ ରାଜ୍ୟ ପଦ ହିଁ ପାଉଥିବ । ଯଦିଓ ସେଠାରେ ଲୌକିକ ଦେହଧାରୀ ପିତା ବି ମିଳିବେ କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ନ ଥାଏ ଯେ ଏହି ରାଜତ୍□ର ସମ୍ପତ୍ତି ଅନାଦି ଅବିନାଶୀ ପିତା ଶିବବାବାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ମିଳିଛି । ପୁଣି ଦ୍□ାପରଯୁଗଠାରୁ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହେବା ପରେ ବିକାରୀ ସମ୍ବନ୍ଧ ହୋଇଯାଏ । ତାପରେ ଯେପରି କର୍ମ, ସେହିପରି ଫଳ ମିଳିଥାଏ, ଦେବତାମାନେ ବାମମାର୍ଗରେ ଚାଲିଯାଆନ୍ତି । ପୁଣି ସତ୍ୟଯୁଗର ସବୁ କିଛି ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ତାପରେ କର୍ମ ଅନୁସାରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥାନ୍ତି । ଭାରତରେ ପୂଜ୍ୟ ରାଜାମାନେ ଥିଲେ ଏବଂ ପୂଜାରୀ ରାଜାମାନେ ମଧ୍ୟ ଥିଲେ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ରାଜାରାଣୀ ଏବଂ ପ୍ରଜା ସମସ୍ତେ ପୂଜ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ଦ୍□ାପରଯୁଗରେ ଭକ୍ତି ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ସେତେବେଳେ ଯଥା ରାଜାରାଣୀ ତଥା ପ୍ରଜା ସମସ୍ତେ ପୂଜାରୀ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ମହାନ ରାଜାମାନେ ଯେଉଁମାନେ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ଥିଲେ ସେହିମାନେ ହିଁ ପୂଜାରୀ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ଏବଂ ବୈଶ୍ୟବଂଶୀ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ନିର୍ବିକାରୀ ହେଉଛ । ତାର ପ୍ରାରବ୍ଧ ପୁଣି ୨୧ ଜନ୍ମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲିବ ତାପରେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ଆରମ୍ଭ ହେବ । ଯେଉଁମାନେ ପୂଜ୍ୟ ଦେବୀ ଦେବତା ହୋଇଥିଲେ, ସେମାନଙ୍କର ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରି ସେମାନଙ୍କୁ ପୂଜା କରିଥାନ୍ତି । ଏପରି କେବଳ ଭାରତରେ ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ଏହି ୮୪ ଜନ୍ମର କାହାଣୀ ଯାହାକୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏହା ମଧ୍ୟ ଭାରତବାସୀ ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ । ଅନ୍ୟ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନେ ତ ପରେ ଆସୁଛନ୍ତି ଏବଂ ସଂଖ୍ୟା ବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ହୋଇ ଅନେକାନେକ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ପ୍ରଥା-ପରମ୍ପରା ଥିଲା, ତାହା କୌଣସି ଭାରତର ଗୁରୁମାନଙ୍କର ନୁହେଁ । ଅଧାକଳ୍ପ ପରେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହେବା ଯୋଗୁଁ ସାରା ପ୍ରଥା ପରମ୍ପରା ହିଁ ବଦଳି ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ସେମାନେ ପୂଜ୍ୟରୁ ପୂଜାରୀ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ପୂଜା ମଧ୍ୟ ପ୍ରଥମେ ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ଏକମାତ୍ର ଶିବଙ୍କର କରିଥାନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ତାଙ୍କର ଅର୍ଥାତ୍ ଶିବ ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରିଥାନ୍ତି ତାପରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରନ୍ତି । ଜଣେ ଯଦି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ମନ୍ଦିର ତିଆରି କଲା ତେବେ ଅନ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ତିଆରି କରିବେ । ତାପରେ ରାମ ସୀତାଙ୍କର ମନ୍ଦିର ମଧ୍ୟ ତିଆରି କରିଥାନ୍ତି । ପୁଣି କଳିଯୁଗରେ ଦେଖ କିପରି ହନୁମାନ, ଗଣେଶ, ଚଣ୍ଡିକା ଦେବୀ ଇତ୍ୟାଦି ଅନେକ ଦେବୀମାନଙ୍କର ଚିତ୍ର ତଥା ମୂର୍ତ୍ତି ତିଆରି କରିଚାଲିଛନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ପାଇଁ ସାମଗ୍ରୀ ମଧ୍ୟ ଦରକାର ନା । ଯେପରି ବୀଜ କେତେ ଛୋଟ କିନ୍ତୁ ସେଥିରୁ ବାହାରୁଥିବା ବୃକ୍ଷ କେତେ ବଡ ହୋଇଥାଏ, ସେହିପରି ଭକ୍ତିର ବିସ୍ତାର ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଅନେକ ଶାସ୍ତ୍ର ରଚନା କରାଯାଏ । ବାବା ଏବେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି - ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଏହିସବୁ ସାମଗ୍ରୀ ଏବେ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଏବେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଭକ୍ତିର ପ୍ରଭାବ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ରହିଛି ନା । କେତେ ମନମୁଗ୍ଧକର ଅଟେ । ନାଚ-ତାମସା, ଗାୟନ-କୀର୍ତ୍ତନ ପ୍ରଭୃତିରେ କେତେ ପ୍ରକାରର ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ଏବଂ ମୋର ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ମନେ ପକାଅ । ଆଦି ସନାତନ ଧର୍ମକୁ ମନେ ପକାଅ । ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଭକ୍ତି ତୁମେ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତର କରି ଆସିଛ । ଗୃହସ୍ଥଧର୍ମବାଲା ହିଁ ଭକ୍ତି ଆରମ୍ଭ କରାଇଥା'ନ୍ତି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କୁ ତ ଭକ୍ତି କରିବାର ନାହିଁ, ଯଜ୍ଞ-ତପ, ଦାନ-ପୁଣ୍ୟ, ତୀର୍ଥ ଭ୍ରମଣ ଆଦି ସବୁ କିଛି ଗୃହସ୍ଥିମାନଙ୍କର କାମ, ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର ନୁହେଁ । ସେମାନେ ହେଲେ ନିବୃତ୍ତିମାର୍ଗର । ସେମାନଙ୍କର ନିୟମ ହେଲା ଘରଦ୍□ାର ଛାଡି ଜଙ୍ଗଲରେ ଯାଇ ରହିବା ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମତତ୍□କୁ ସ୍ମରଣ କରିବା । ସେମାନେ ହେଲେ ତତ୍□ଜ୍ଞାନୀ, ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ । ତତ୍□ ଅଥବା ବ୍ରହ୍ମକୁ ହିଁ ଈଶ୍□ର କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଯେପରି ଭାରତବାସୀ ମୂଳତଃ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ହିନ୍ଦୁସ୍ତାନରେ ରହିଥିବା କାରଣରୁ ନିଜର ଧର୍ମକୁ ହିନ୍ଦୁ ବୋଲି ଭାବି ଦେଇଛନ୍ତି । ସେହିଭଳି ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ରହିବା ସ୍ଥାନ ବ୍ରହ୍ମତତ୍□କୁ ପରମାତ୍ମା ଭାବି ନେଇଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମ ବା ତତ୍□କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ଯେତେବେଳେ ସତ୍□ପ୍ରଧାନ ଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ଜଙ୍ଗଲରେ ଯାଇ ଶାନ୍ତିରେ ରହୁଥିଲେ । ଏମିତି ନୁହେଁ କି ସେମାନଙ୍କୁ ବ୍ରହ୍ମରେ ଯାଇ ଲୀନ ହୋଇଯିବାର ଅଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ଏହା ସେମାନଙ୍କର ମିଥ୍ୟା ଜ୍ଞାନ । ଲୀନ କେହି ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ତ ଅବିନାଶୀ ଅଟେ ନା, ସିଏ କିପରି ଲୀନ ହୋଇପାରିବ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କେତେ ପରିଶ୍ରମ କରୁଛନ୍ତି, ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ଭଗବାନ କୌଣସି ନା କୌଣସି ରୂପରେ କେବେ ଆସି ଆମକୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବେ । ତେବେ କେଉଁ କଥା ସତ୍ୟ । ସେମାନେ କହୁଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମ ସହିତ ଯୋଗ ଲଗାଇ ବ୍ରହ୍ମରେ ଲୀନ

ହୋଇଯିବୁ । ଗୃହସ୍ଥୀମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଭଗବାନ କୌଣସି ନା କୌଣସି ରୂପରେ ଆସିବେ । ପତିତମାନଙ୍କୁ ପାବନ କରିବେ । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ଉପରେ ରହି ପ୍ରେରଣା ଦ୍□ାରା ହିଁ ଶିଖାଇବେ । ଶିକ୍ଷକ ଘରେ ବସି ପ୍ରେରଣା ଦେବେ କି! ପ୍ରେରଣା ଶବ୍ଦ ହିଁ ନାହିଁ । ପ୍ରେରଣା ଦ୍□ାରା କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ ହୁଏ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ଶଙ୍କରଙ୍କର ପ୍ରେରଣାରେ ବିନାଶ ହୁଏ ବୋଲି କଥିତ ଅଛି, କିନ୍ତୁ ଏହା ଡ୍ରାମାର ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ । ସେମାନଙ୍କୁ ଏହି ମୂସଳ ବା ମିସାଇଲ୍ ଆଦି ତିଆରି କରିବାର ହିଁ ଅଛି । ପ୍ରେରଣାର କିଛି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟ ତ କହିଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ଭଗବାନଙ୍କର ପ୍ରେରଣାରେ ସବୁ କିଛି ହେଉଛି ବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଶଙ୍କର ଆଖି ଖୋଲିବା ଦ୍□ାରା ପ୍ରଳୟ ହୋଇଗଲା । ଏସବୁ ହେଲା କାହାଣୀ, ଏହାର ଅର୍ଥ କିଛି ବି ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି । କୌଣସି ମନ୍ଦିରକୁ ଗଲେ କହିବେ ଅଚ୍ୟୁତମ୍, କେଶବମ୍.... ଅର୍ଥ କିଛି ହେଲେ ବୁଝି ନାହାଁନ୍ତି । କେହି ନିଜର ପୂର୍ବଜ ମାନଙ୍କର ମହିମାକୁ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଧର୍ମସ୍ଥାପକଙ୍କୁ ଗୁରୁ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଗୁରୁ କହିବା ଭୁଲ୍ । ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ କ'ଣ ଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି କି । ସିଏ ତ କେବଳ ଧର୍ମସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ଗୁରୁ ତାଙ୍କୁ କୁହାଯିବ ଯିଏ ସଦ୍‌ଗତି କରିପାରିବେ । ସେମାନେ ତ ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ତାଙ୍କର ବଂଶାବଳୀ ଅର୍ଥାତ୍ ସେହି ଧର୍ମର ଆତ୍ମାମାନେ ଆସିଥାନ୍ତି । ସେମାନେ ତ କାହାର ସଦ୍‌ଗତି କରନ୍ତି ନାହିଁ । ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଗୁରୁ କିପରି କହିବା । ଗୁରୁ ତ ଜଣେ ମାତ୍ର ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ଦାତା କୁହାଯାଏ । ଭଗବାନ ପିତା ହିଁ ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି କରିଥାନ୍ତି । ମୁକ୍ତି ଜୀବନମୁକ୍ତି ଦେଇଥାଆନ୍ତି । ତାଙ୍କ ସ୍ମୃତି ବିନା କେହି ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟ ହେ ଭଗବାନ, ହେ ଈଶ୍□ର କହି ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ସ୍ମରଣ କରିଥାନ୍ତି କାହିଁକି ନା ସିଏ ହେଲେ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତିଦାତା । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ମୋର ରଚନା ଅଟନ୍ତି । ରଚୟିତା ପିତା ମୁଁ ହିଁ ଅଟେ - ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖ ଦେଲାବାଲା, ସମ୍ପତ୍ତି ଦେବାବାଲା ଏକମାତ୍ର ବାବା ଅଟନ୍ତି । ଭାଇ-ଭାଇକୁ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ସମ୍ପତ୍ତି ସର୍ବଦା ପିତାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ମିଳିଥାଏ । ମୁଁ ସମସ୍ତ ବିଶ୍□ର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଅବିନାଶୀ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛି, ସେଥିପାଇଁ ହିଁ ମୋତେ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି ଏବଂ କହୁଛନ୍ତି ହେ ପରମାତ୍ମା କ୍ଷମା କର । ଟିକିଏ ହେଲେ ବି କିଛି ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ଏମାନଙ୍କର ଡାକରା ଦ୍□ାରା ଆସି ନାହିଁ । ଏହା ତ ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି । ଡ୍ରାମାରେ ମୋର ଆସିବାର ଅଭିନୟ ମଧ୍ୟ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି । ଅନେକ ଧର୍ମର ବିନାଶ ଗୋଟିଏ ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା ବା କଳିଯୁଗର ବିନାଶ, ସତ୍ୟଯୁଗର ସ୍ଥାପନା କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ମୁଁ ନିଜ ସମୟ ଅନୁସାରେ ସ୍□ୟଂ ଆସିଥାଏ । ଏହି ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ପାର୍ଟ ରହିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେବେକି ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଅଭିନୟ ଶେଷ ହେବାକୁ ଯାଉଛି ତେବେ ଯାଇ ମୁଁ ଆସୁଛି । କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ବାବା ଆପଣ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଆସିଥିଲେ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଏବେ ତୁମକୁ ମିଳୁଛି । ଆଉ କେବେ ମିଳିବ ନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି ଜ୍ଞାନ, ତାହା ହେଲା ଭକ୍ତି । ଜ୍ଞାନର ପ୍ରାରବ୍ଧ ହେଲା ଉନ୍ନତିର କଳା । କୁହାଯାଏ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଜୀବନମୁକ୍ତି । କୁହାଯାଏ ରାଜା ଜନକ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଜୀବନମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥିଲେ, ତେବେ କ'ଣ କେବଳ ଏକମାତ୍ର ରାଜା ଜନକ ହିଁ ଜୀବନମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥିଲେ? ଜୀବନମୁକ୍ତି ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଛି ନା । ସାରା ବିଶ୍□ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛି । ସଦ୍‌ଗତି ବା ଜୀବନମୁକ୍ତି ଗୋଟିଏ କଥା । ଜୀବନମୁକ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଜୀବନକୁ ମୁକ୍ତ କରିଥା'ନ୍ତି - ଏହି ରାବଣ ରାଜ୍ୟରୁ । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ପିଲାମାନଙ୍କର କେତେ ଦୁର୍ଗତି ହୋଇଯାଇଛି, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ପୁଣି ସଦ୍‌ଗତି ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ପ୍ରଥମେ ମୁକ୍ତିକୁ ଯାଇ ପୁଣି ଜୀବନମୁକ୍ତିରେ ଆସିବେ । ଶାନ୍ତିଧାମରୁ ପୁଣି ସୁଖଧାମକୁ ଆସିବେ । ଏହି ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ରହସ୍ୟ ବାବା ହିଁ ବୁଝାଇଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ସମୟରେ ସାରା ସୃଷ୍ଟି ରୂପୀ ବୃକ୍ଷ ଜୀର୍ଣ୍ଣ-ଶୀର୍ଣ୍ଣ, ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛି, ସେଥିପାଇଁ କେହିହେଲେ ନିଜକୁ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ଭାବୁନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ଥିଲ କାରଣ ଦେବତାମାନେ ପବିତ୍ର ଥିଲେ । ଆମେ ଅପବିତ୍ର ପତିତ ନିଜକୁ ଦେବତା କିପରି ବୋଲାଇବୁ ସେଥିପାଇଁ କୁହାଯାଏ - ଏହି ସବୁ ବିକାର ଗୁଡିକୁ ତ୍ୟାଗ କର । ଏହି ବିକାର ଗୁଡିକ ଅଧାକଳ୍ପରୁ ରହି ଆସିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମରେ ସେଗୁଡିକୁ ଛାଡିବା ପାଇଁ କଷ୍ଟ ଲାଗୁଛି । ପରିଶ୍ରମ ବିନା କ'ଣ ବିଶ୍□ର ମାଲିକ ହୋଇପାରିବ । ଯଦି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବ ତେବେ ଯାଇ ତୁମେ ନିଜକୁ ରାଜତିଳକ ଦେଇପାରିବ ଅର୍ଥାତ୍ ରାଜ୍ୟ କରିବାର ଅଧିକାରୀ ହୋଇପାରିବ । ଯେତେ ଅଧିକ ମନେ ପକାଇବ, ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବ ତେବେ ତୁମେ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା ହେବ । ଶିକ୍ଷାଦାତା ଶିକ୍ଷକ ତ ପଢାଇବା ପାଇଁ

ଆସିଛନ୍ତି । ଏହି ପାଠଶାଳା ହିଁ ହେଉଛି ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ । ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବାର କଥା ବା ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଏହି କଥା କେତେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ । ଏହାକୁ ଅମରକଥା, ସତ୍ୟନାରାୟଣ କଥା, ତିଜରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ତୃତୀୟନେତ୍ରର କଥା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ ।

ଦେଖ ଏହି ଗୀତ କେତେ ସୁନ୍ଦର । ବାବା ଆମକୁ ବିଶ୍□ର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି, ଯେଉଁ ମାଲିକ ପଣିଆକୁ କେହି ଲୁଟି ପାରିବେ ନାହିଁ, ଭୂମିକମ୍ପ ଆଦି ହେବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ବିଘ୍ନର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଏହିଭଳି ଅଟଳ, ଅଖଣ୍ଡ, ପବିତ୍ରତା ସୁଖ-ଶାନ୍ତିର ରାଜ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । କଳ୍ପ ପୂର୍ବ ପରି ପ୍ରତି ପାଞ୍ଚ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ଭାରତ ସ୍□ର୍ଗ ହୋଇଥାଏ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ହିଁ ଦେବତା ଥିଲୁ ତା’ପରେ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ ଏହିପରି ହୋଇଯାଇଛୁ । ପୁନର୍ବାର ଆମେ ହିଁ ଦେବତା ହେବୁ । ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ, ସ୍□ଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ନିଜେ ନିଜକୁ ରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରର ତିଳକ ଦେବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ । ସମସ୍ତ ବିକାରକୁ ଛାଡିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ଭଳି ସାଧାରଣ ଏବଂ ଗୁପ୍ତ ରହିବାକୁ ହେବ । ବାହାରର ଆଡମ୍ବର ଆଦି ଦେଖାଇବାର ନାହିଁ । ନିଜର ଭବିଷ୍ୟତ ରାଜପଦର ନିଶାରେ ରହିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ନିଜର ଚଞ୍ଚଳ ମନୋବୃତ୍ତିକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ସତୋପ୍ରଧାନ ବାତାବରଣ ସୃଷ୍ଟି କରିବାର ଦାୟିତ୍□ ସମ୍ପନ୍ନ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମା ଭବ ।

ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ନିଜର ଚଞ୍ଚଳ ମନୋବୃତ୍ତିକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦେଇଥିବେ ସେହିମାନେ ହିଁ ସତୋପ୍ରଧାନର ବାୟୁମଣ୍ଡଳ ସୃଷ୍ଟି କରିପାରିବେ କାହିଁକିନା ମନର ବୃତ୍ତି ଦ୍□ାରା ହିଁ ବାୟୁମଣ୍ଡଳ ନିର୍ମାଣ ହୋଇଥାଏ । ତେବେ ମନର ବୃତ୍ତି ମଧ୍ୟ ଚଞ୍ଚଳ ସେତେବେଳେ ହୋଇଥାଏ ଯେତେବେଳେ ଏତେ ବଡ ବିଶାଳ କାର୍ଯ୍ୟର ସ୍ମୃତି ଭୁଲି ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଯଦି କୌଣସି ଅତି ଚଞ୍ଚଳ ପିଲାଟିଏ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଚଞ୍ଚଳତା ଛାଡେ ନାହିଁ ତେବେ ତାକୁ ବାନ୍ଧି ଦେଇଥାଆନ୍ତି । ସେହିପରି ଯଦି ଜ୍ଞାନ ଯୋଗରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ବୃତ୍ତିରେ ଚଞ୍ଚଳତା ରହୁଛି ତେବେ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ସର୍ବ ସମ୍ବନ୍ଧର ବନ୍ଧନରେ ବୃତ୍ତିକୁ ବାନ୍ଧି ଦିଅ, ଯାହାଦ୍□ାରା ଚଞ୍ଚଳତା ସହଜରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଅବହେଳା ପଣିଆର ଅଭ୍ୟାସକୁ ସମାପ୍ତ କରିବାର ଆଧାର ହେଲା ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ ବୃତ୍ତି ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ଅବ୍ୟକ୍ତ ଈଶାରା:- ଏବେ ନିଜର ଦାତା ସ୍□ରୂପକୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କର ।

ଦାତାପଣିଆର ସଂସ୍କାରକୁ ଜାଗ୍ରତ କରି ସଂକଳ୍ପ ଦ୍□ାରା ପୁଣ୍ୟର ଖାତା ଜମା କର, ବାଣୀ ଦ୍□ାରା ଦୁର୍ବଳ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଖୁସି ଦିଅ, ଦୁଃଖୀ ଅଶାନ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଗର୍ବିତ ହେବା ଭଳି ସ୍ମୃତି ଦିଅ, ନିରାଶ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଉମଙ୍ଗ ଉତ୍ସାହର ସ୍ମୃତି ଦିଅ, ସେହିପରି ନିଜର ସମ୍ବନ୍ଧ-ସମ୍ପର୍କ ଦ୍□ାରା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ନିଜର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସଂଗର ରଂଗ ଅନୁଭବ କରାଅ, ତାହା ହେଲେ ପୁଣ୍ୟର ଖାତା ଜମା ହୋଇଚାଲିବ ।